

Koosán Ildikó (polgári nevén Dr. Bódorné Dr. Koosán Ilona orvos-doktor, többszörös szakorvos, ny. intézményvezető igazgató főorvos) költő, műfordító Borsod megyében Szikszón született. Középiskolai tanulmányokat Nagybányán, orvostudományi egyetemet Debrecenben végzett.

Írásai eddig:

- antológiákban
- három önálló verseskötetben:
 - Létezés fűszálra fűzve (Accordia kiadó, Budapest, 2006)
 - Indexre tett tévelygéseim (Accordia kiadó, 2007)
 - Képmás másképp – válogatott műfordítások (2010)
- irodalmi folyóiratban (többek között a Győri Műhely, Ezredvég) jelentek meg.

Tagja a Nagy Lajos Irodalmi és Művészeti Társaságnak, a Magyar Orvos-írók és Képzőművészek Körének, a Váci Mihály Irodalmi Körnek.

Az aquincumi költőversenyek 2007, 2009, 2010 évi különdíjasa.

Remy de Gourmont (1858–1915) francia szimbolista költő, regényíró és befolyásos kritikus. Természetleíró versei számos könyv, tankönyv, irodalmi folyóirat hasábjain jelentek meg a maga idejében. A mai napig írásait kedvelő klubok működnek, konferenciákat, tudományos előadásokat, megemlékezéseket tartanak tiszteletére.

E versekből válogatva bocsátom útjára második két nyelvű fordításkötetemet azzal a reménnyel, hogy az olvasónak is kellemes perceket szerezve megállja helyét a hazai műfordítás-irodalmi munkák sorában.

Koosán Ildikó

KOOSÁN ILDIKÓ

Válogatott műfordításai

Remy de Gourmont
SIMONE

Versék francia – magyar nyelven

2011

KOOSÁN ILDIKÓ
VÁLOGATOTT MŰFORDÍTÁSAI

KOOSÁN ILDIKÓ
VÁLOGATOTT MŰFORDÍTÁSAI

Remy de Gourmont

SIMONE

versek
francia–magyar nyelven

Szombathely • 2011

Koosán Ildikó:
Válogatott műfordításai:
SIMONE

ISBN

© Dr. Bódor Sándorné, Dr. Koosán Ilona
2011

Borítóterv, fotók:
Koosán Ildikó munkái

Nyomdai előkészítés:
Kerényi János

Nyomdai munkák:
Balogh és Társa Kft.
Szombathely, Károlyi Gáspár tér 4.

Ezzel a munkámmal
emlékezem hálával

a régi
NAGYBÁNYÁRA
és környékére,

gyermekkorom
felejthetetlen szépségű
természeti tájaira.

Koosán Ildikó

Előszó

Interneten böngészve, főleg a francia költők oldalain, egész véletlenül találtam rá **Remy de Gourmont** verseire. A téma tartott ott: természetszeretete. Gondoltam, érdemes részletebben is megismerni, és nem csalódtam...

Remy de Gourmont 1858 áprilisában született (Bazoches-au-Houlme, Orne) és 1915 szeptemberében halt meg. Apja gróf Auguste-Marie de Gourmont, anyja Matilde de Montfor. 1866-ban költöztek át a Villedieu megyei kastélyba, a La Manche csatorna közelébe. Jogot tanult. Nyári szünetekben sokat tartózkodott nagyszüleinél egy ligetes, erdős, dimbes-dombos, hegyes gyönyörű vidéken.

1879-ben Párizsba költöztek. Apjának nyomdája volt ott. Tanulmányai után 1881-től a Francia Nemzeti Könyvtár alkalmazottja lett.

Remy de Gourmont szimbolista költő, regényíró, és befolyásos kritikus. Művei nagy közönségsikerre számíthattak a maga idejében. A leginkább olvasott volt. Jelentősek prózai művei, mintegy 50 könyvet adott ki, esszék, tanulmányok, kritikák, levelezések. 1889-ben jelentős irodalmi folyóiratot alapított barátjával Alfred Vallette –el és másokkal a *Mercure de France*-t.

Ez időszak alatt súlyos tbc-je lesz (*Lupus vulgaris*) ami az arc, a bőr teljes torzulásával jár olyan mértékben, hogy egyesek még leprára is gondoltak. Egyik politikai írása miatt kellett otthagynia a könyvtárat.

Ez után egy párizsi negyedik emeleti lakásban élt, akár egy szerzetes, visszavonulva a nyilvánosságtól, csak estefelé lépett utcára. Később mozgásszervi ataxia alakult ki nála, egyre ne-

hezebben tudott járni, majd depresszió, agyi tünetek jelentkeztek, magas vérnyomás. Agyvérzésben halt meg.

Költészetére talán az ironikus jámborság jelző illene legjobban. A természet legapróbb részleteinek megfigyelése, leírása, igaz, ez a szimbolizmus legfontosabb kelléke, de azon túl, a megható ragaszkodás, a legkisebb növény, élőlény ilyen szeretetteljes, szinte simogató megközelítése, megértése, megjelenítése a legegyszerűbb szavakkal, valóban elismerésre méltó.

A Simone versciklus verseit – mesélő, elbeszélő, közvetlenségének köszönhetően – iskolai tankönyvek, gyermekkönyvek gyakran idézték.

Gyergyai Albert a *Nyugat* 1935 novemberi számában kora egyik legelső írásművészeként emlékezik meg róla.

Költészete négy műben foglalható össze:

- *Litanies de la rose*
- *Les Saintes du Paradis*
- *Divertissement*
- *Les feuilles Mortes*

Költészetét e művekből készített fordítás-válogatással szeretném bemutatni mintegy harminc versen keresztül, eredeti szövegükkel együtt, megemlékezésül halálának közelgő 100 éves évfordulójára.

Fordításaimban igyekeztem szépséges természeti világát, ironikus, könnyed erotikáját megközelítő pontossággal megjeleníteni.

Szeretettel ajánlom kedves olvasóim figyelmébe.

Szombathely, 2011 decemberében

Koosán Ildikó

Szemirámiszi kert

(gondolatok a versfordításáról)

Idegennyelvű versben idegen szavak
katonái védvonalárkokból lesnek rád
csőre töltött fegyvereikkel; Veszélyes
terep, aknazárat rejteget: a sorok
közt sunyítanak, míg fel nem ismered,
ahogy ismerned kell a szóvirágok
fészke alatt megbúvó taposóaknak
csapdáit, ha a fölöttük hullámszó gon-
dolat, hangulat izgalma csábít a szavak
mögötti értelemben; csak sejtet a lát-
hatatlan ösvény útvonalát amerre
haladni kényszerülsz szívósan tovább,
akárha benne életelixír titkos forrása
lenne, s a rejtély, ha feltárul végül,
örömittasan, győzelmed jeléül az át-
mentett gondolat bokrait rímre, ütemre
visszanyesve, gyönyörködhetsz a
magad-teremtett Szemirámiszi függő kertben.

Szombathely, 2010-10-30

Simone versek

Les Cheveux

Simone, il y a un grand mystère
Dans la forêt de tes cheveux.

Tu sens le foin, tu sens la pierre
Où des bêtes se sont posées ;
Tu sens le cuir, tu sens le blé,
Quand il vient d'être vanné ;
Tu sens le bois, tu sens le pain
Qu'on apporte le matin ;
Tu sens les fleurs qui ont poussé
Le long d'un mur abandonné ;
Tu sens la ronce, tu sens le lierre
Qui a été lavé par la pluie ;
Tu sens le jonc et la fougère
Qu'on fauche à la tombée de la nuit ;
Tu sens le houx, tu sens la mousse,
Tu sens l'herbe mourante et rousse
Qui s'égrène à l'ombre des haies ;
Tu sens l'ortie et le genêt,
Tu sens le trèfle, tu sens le lait ;
Tu sens le fenouil et l'anis ;
Tu sens les noix, tu sens les fruits
Qui sont bien mûrs et que l'on cueille ;

Hajad

Simone, a hajad misztikus erő,
Varázserdő, titkokkal teli.

Mintha széna, érzed, legelő,
Gazda a csordát oda hajtja ki;
Mintha páncélod, mintha búza,
Ahogy szél forgatja, fújja;
Mintha lomb, mintha kenyér,
Amit a hajnal fénye ér;
Mintha virágok, bimbókezdemény,
Egy hosszú, romos kerítés tövén;
Mintha bokor, mintha borostyán
Fényesen, eső- mosta tisztán;
Mintha nád lenne, mintha páfrány,
Amit aratnak alkonyat táján;
Mintha magyal, mintha ámpolna,
Mintha halódó vörös fű volna,
Megtört, a sövény rá árnyékát veti;
Mintha csalán, érzed, kín lep el,
Mintha lóhere, mintha anyatej;
Mintha kömény lenne, ánizs;
Mintha dió, vagy gyümölcs a fán
Ami megérett, szedni kéne már;

Tu sens le saule et le tilleul
Quand ils ont des fleurs plein les feuilles ;
Tu sens le miel, tu sens la vie
Qui se promène dans les prairies ;
Tu sens la terre et la rivière ;
Tu sens l'amour, tu sens le feu.

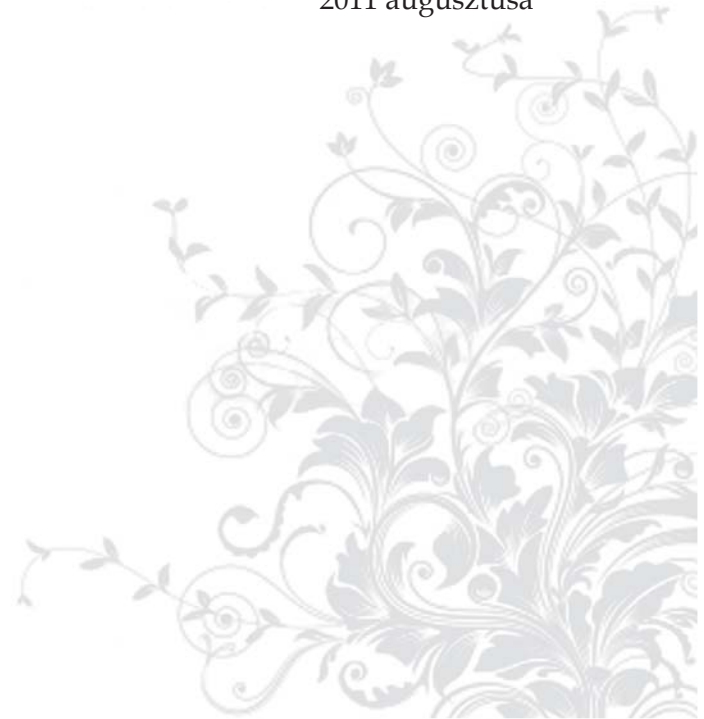
Simone, il y a un grand mystère
Dans la forêt de tes cheveux.

Mintha fűz, érzed, mintha hárs
Tele virággal, s kedvesedre vársz;
Mintha méz, érzed, maga az élet,
Mikor a réten sétálok véled;
Mintha föld, folyók hímes partjai;
Mintha szerelem, lánggal égető.

Simone, a hajad misztikus erő,
Varázserdő, titkokkal teli.

2011 augusztusa

L' Aubépine

Simone, tes mains douces ont des égratignures,
Tu pleures, et moi je veux rire de l'aventure.

L'Aubépine défend son cœur et ses épaules,
Elle a promis sa chair à des baisers plus beaux.

Elle a mis son grand voile de songe et de prière,
Car elle communie avec toute la terre ;

Elle communie avec le soleil du matin,
Quand la ruche réveillée rêve de trèfle et de thym,

Avec les oiseaux bleus, les abeilles et les mouches,
Avec les gros bourdons qui sont tout en velours,

Avec les scarabées, les guêpes, les frelons blonds,
Avec les libellules, avec les papillons

Et tout ce qui a des ailes, avec les pollens
Qui dansent comme des pensées dans l'air et se promènent ;

Elle communie avec le soleil de midi,
Avec les nues, avec le vent, avec la pluie

Galagonya

Simone, kedves kis kezeden friss karcolások,
Te pityeregsz, én nevetek a kalandon, látod.

Védi szívét a galagonya, ez önvédelem,
De virága csókok legszebbjét várja szüntelen.

Nagy vitorlát bont álomból, imából, ha száll,
Akár a mindenséggel naponta szóba áll;

Friss hajnalsugárral kezdi a beszédet
Mikor kaptár bolydul, kakukkfű is ébred,

Kékszín madarakkal, méhekkal, legyekkel,
Bársonyos zekéjű zajos poszméhekkal,

Jönnek a bogarak, darázs, lódarazsak,
Szitakötők, puha lepkeszárnyfuvallat,

Minden ami repül, s velük a finom pollen,
táncol a gondolattól, hogy sétál fenn a levegőben;

Elbeszélget aztán a déli napsugárral,
Éjszakával, széllel, esővel magával

Et tout ce qui passe, avec le soleil du soir
Rouge comme une rose et clair comme un miroir,

Avec la lune qui rit et avec la rosée,
Avec le Cygne, avec la Lyre, avec la Voie lactée ;

Elle a le front si blanc et son âme est si pure
Qu'elle s'adore elle-même en toute la nature.

És velük, kik elpihennek alkonyatba érve
Vörös- rózsá szirmú tiszta alkonyfénybe.

Beszélget mosolygó holddal, és harmattal,
Hattyúkkal, Tejúttal, beszélget a Lanttal;

Homloka hófehér, lelke tiszta, érezd,
Imádandó ő, és mind, ami természet.

Szombathely, 2011 augusztusa

Le Houx

Simone, le soleil rit sur les feuilles de houx :
Avril est revenu pour jouer avec nous.

Il porte des corbeilles de fleurs sur ses épaules,
Il les donne aux épines, aux marronniers, aux saules ;

Il les sème une à une parmi l'herbe des prés,
Sur le bord des ruisseaux, des mares et des fossés ;

Il garde les jonquilles pour l'eau, et les pervenches
Pour les bois, aux endroits où s'allongent les branches ;

Il jette les violettes à l'ombre, sous les ronces
Où son pied nu, sans peur, les cache et les enfonce ;

A toutes les prairies il donne des pâquerettes
Et des primevères qui ont un collier de clochettes ;

Il laisse les muguets tomber dans les forêts
Avec les anémones, le long des sentiers frais ;

Il plante des iris sur le toit des maisons,
Et dans notre jardin, Simone, où il fait bon,

Il répandra des ancolies et des pensées,
Des jacinthes et la bonne odeur des giroflées.

Magyal

Simone, magyallevélen mosolyog a Nap:
Április visszatért, minket hívogat.

Vállán virággal telt kosarat cipel,
Vadrózsa-, gesztenye-, fűzrügy bomlik el;

Magok kelnek sorra, füvek, réti perjék,
Patak- folyópartok, lankák hordják selymét;

Vigyázva ébresztget nádist, vízi-nárciszt,
Erdőkben fuvalmán hajt lombot az ág is;

Ibolyát rejt bokrok árnyékos tövére,
Hogy láb ne tapossa, bántódás ne érje;

Rétre virágot szór, fényes százszorszépet,
S tavaszi kankalint körbe, mint nyakéket;

Ritkás erdőaljra gyöngyvirágszőnyeget,
Kökörcsinnel szegett színes ösvényeket;

Írisz költözködik házunk árnyékába,
A kertbe Simone, s ezt mind jól csinálja,

Feledteti harcunk, bajunk a világgal,
Jácintok, violák friss mézillatával.

Szombathely, 2011 áprilisa

Brouillard

Simone, mets ton manteau et tes gros sabots noirs,
Nous irons comme en barque à travers le brouillard.

Nous irons vers les îles de beauté où les femmes
Sont belles comme des arbres et nues comme des âmes ;
Nous irons vers les îles où les hommes sont doux
Comme des lions, avec des cheveux longs et roux.
Viens le monde incréé attend de notre rêve
Ses lois, ses joies, les dieux qui font fleurir la sève
Et le vent qui fait luire et bruire les feuilles.
Viens, le monde innocent va sortir d'un cercueil.

Simone, mets ton manteau et tes gros sabots noirs,
Nous irons comme en barque à travers le brouillard.

Nous irons vers les îles où il y a des montagnes
D'où l'on voit l'étendue paisible des campagnes,
Avec des animaux heureux de brouter l'herbe,
Des bergers qui ressemblent à des saules, et des gerbes
Qu'on monte avec des fourches sur le dos des charrettes.
Il fait encore soleil et les moutons s'arrêtent
Près de l'étable, devant la porte du jardin,
Qui sent la pimprenelle, l'estragon et le thym.

Simone, mets ton manteau et tes gros sabots noirs,
Nous irons comme en barque à travers le brouillard.

Köd

Simone, vedd a kabátod, s cipőd, a nagy feketét,
Hajózzunk át a ködön oda, ahol tiszta az ég.

Menjünk a szépséges szigetek felé, ott szebbek
A nők, mint a fák, s meztelenek mint a lelkek;
Menjünk a szigetekre, kedves emberek élnek ott,
Hosszú vörös hajuk oroszlánsörényként lobog.
Gyere, várja álmainkat egy csodavilág,
Hatalom, gyönyör, isteni éledő erő vár reád,
Levelek csillognak, zizegnek, a szél ha járja.
Gyere, e földi koporsóból lépünk a szűzi tájba.

Simone, vedd a kabátod, s cipőd, a nagy feketét,
Hajózzunk át a ködön oda, ahol tiszta az ég.

Menjünk a szigetekre, magas hegytetők
Várnak, mesés kilátás, békés, idilli mezők
Állatokkal, füvet legelnek elégedetten,
Pásztor, fűzfa, kéve, árnyékuk meg se rebben,
Meredek hegyi út, hátán szekerekkel,
A táj még mindig napos, kecskék berbécsekkel
Állogálnak istálló előtt, a kertkapu nyitott,
Borsmenta, kakukkfű, tárkony; fenséges illatok.

Simone, vedd a kabátod, s cipőd, a nagy feketét,
hajózzunk át a ködön oda, ahol tiszta az ég.

Nous irons vers les îles où les pins gris et bleus
Chantent quand le vent d'ouest passe entre leurs cheveux.
Nous écouterons, couchés sous leur ombre odorante,
La plainte des esprits que le désir tourmente
Et qui attendent l'heure où leur chair doit revivre.
Viens, l'infini se trouble et rit, le monde est ivre :
Nous entendrons peut-être, en rêvant sous les pins,
Des mots d'amour, des mots divins, des mots lointains

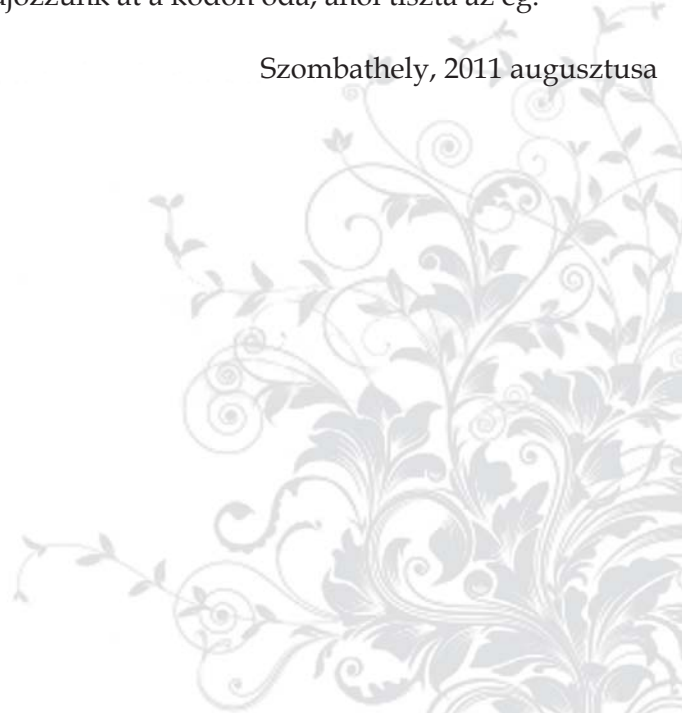
Simone, mets ton manteau et tes gros sabots noirs,
Nous irons comme en barque à travers le brouillard.

Menjünk a szigetekre, kék fenyők jelzik az utat
Susogva, mikor a nyugati szél fésüli hajukat.
Hallgatjuk, heverünk balzsamos árnyékuk alatt
A csintalanság panaszával: gyötör a vágy, éget,
S múlatni kell az időt, amíg a test majd újraéled.
Gyere, tréfál a végtelen, kinevet, a világ részeg:
Talán megértjük, álmodozva a fenyők alatt,
bennünk zenélnek a- szerelem, isten, végtelen-szavak.

Simone, vedd a kabátod, s cipőd, a nagy feketét,
Hajózzunk át a ködön oda, ahol tiszta az ég.

Szombathely, 2011 augusztusa

La Naige

Simone, la neige est blanche comme ton cou,
Simone, la neige est blanche comme tes genoux.

Simone, ta main est froide comme la neige,
Simone, ton cœur est froid comme la neige.

La neige ne fond qu'à un baiser de feu,
Ton cœur ne fond qu'à un baiser d'adieu.

La neige est triste sur les branches des pins,
Ton front est triste sous tes cheveux châtons.

Simone, ta sœur la neige dort dans la cour,
Simone, tu es ma neige et mon amour.

A hó

Simone, a nyakad mint a hó, fehér,
Simone, térded a hó színével felér.

Simone, hidegebb hónál a kezed,
Simone, akár a hó, fagyos a szíved .

A hó egy csóktól nem foghat tüzet,
Búcsúcsókmtól sem hevül fel szíved.

Fenyőágak tövén ahogy búsong a hó,
Hajad mögött a homlok oly szomorkodó.

Simone, apácahúgod a hó ott kint, szívem,
Simone, nekem te vagy a hó, a szerelem.

Szombathely, 2011 augusztusa

Les feuilles mortes

Simone, allons au bois : les feuilles sont tombées ;
Elles recouvrent la mousse, les pierres et les sentiers.

Simone, aimes-tu le bruit des pas sur les feuilles mortes ?

Elles ont des couleurs si douces, des tons si graves,
Elles sont sur la terre de si frêles épaves !

Simone, aimes-tu le bruit des pas sur les feuilles mortes ?

Elles ont l'air si dolent à l'heure du crépuscule,
Elles crient si tendrement, quand le vent les bouscule !

Simone, aimes-tu le bruit des pas sur les feuilles mortes ?

Quand le pied les écrase, elles pleurent comme des âmes,
Elles font un bruit d'ailes ou de robes de femme :

Simone, aimes-tu le bruit des pas sur les feuilles mortes ?

Viens : nous serons un jour de pauvres feuilles mortes.
Viens : déjà la nuit tombe et le vent nous emporte.

Simone, aimes-tu le bruit des pas sur les feuilles mortes ?

Halott levelek

Simone, menjünk, vár az erdő : avarral teli;
moháit, szikláit, ösvényeit az ősz öltözteti.

Simone, kedveled, ha holt avar pereg lépteink felett?

Gyönyörködtető tarka lomb, mégis komor a táj,
törékeny fény a földön, gazdátlan, kósza nyáj!

Simone, kedveled, ha holt avar pereg lépteink felett?

Légies, szelíd sóhaj, e késő alkonyóra,
nyöszörgés, kiáltás, panasz, ha szél dobálja, hordja!

Simone, kedveled, ha holt avar pereg lépteink felett?

Úgy sírnak nyomunkban, ahogy a lélek sírna,
tört szárnycsapás, omló selyem, s füledbe súgja:

Simone, kedveled, ha holt avar pereg lépteink felett?

Leszünk: mi is egy napon elszáradt, holt levél,
Leszünk: fölénk az éj terül, elsodor majd a szél.

Simone, kedveled, ha holt avar pereg lépteink felett?

Le verger

Simone, allons au verger
Avec un panier d'osier.
Nous dirons à nos pommiers,
En entrant dans le verger :
Voici la saison des pommes,
Allons au verger, Simone,
Allons au verger.

Les pommiers sont pleins de guêpes,
Car les pommes sont très mûres :
Il se fait un grand murmure
Autour du vieux doux-aux-vêpes (1).
Les pommiers sont pleins de pommes,
Allons au verger, Simone,
Allons au verger.

Nous cueillerons la calville,
Le pigeonnet et la reinette,
Et aussi des pommes à cidre
Dont la chair est un peu doucette.
Voici la saison des pommes,
Allons au verger, Simone,
Allons au verger.

Almáskert

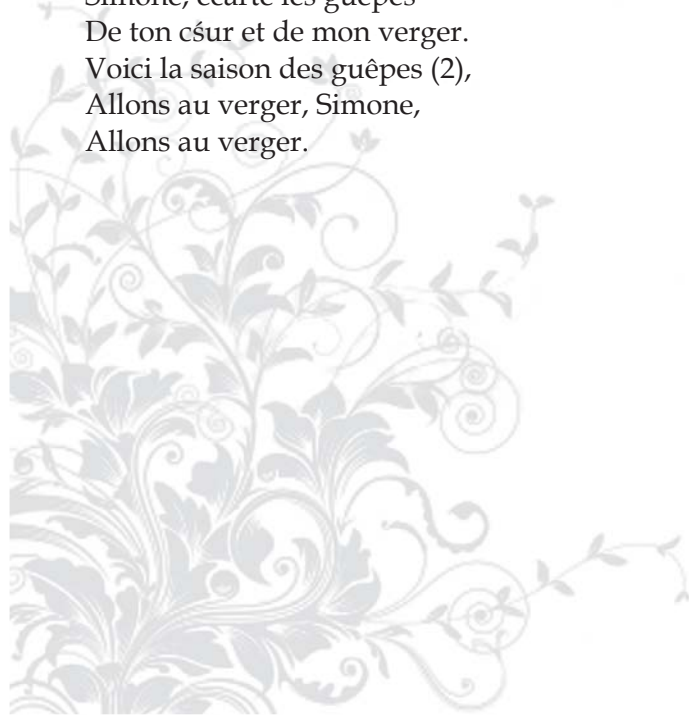
Simone, gyerünk a kertbe
karodon vesszőkosárka.
Rákiáltunk az almafákra,
ha beértünk a kertbe:
Eljött az almaszezon.
Gyerünk a kertbe, Simone,
gyerünk a kertbe.

Darázsraj köröz a fákon,
szállna az édes gyümölcsre:
akárha kaptár zümmögne
morajlik körbe a kánon.
Minden ág tömött nagyon,
gyerünk a kertbe, Simone,
gyerünk a kertbe.

Szedjük le mind egy szálíg,
a nemest, a fényes- kényest,
és borhoz is találsz itt
húsos, savanykás-édest.
Eljött az almaszezon,
gyerünk a kertbe, Simone,
gyerünk a kertbe.

Tu auras l'odeur des pommes
Sur ta robe et sur tes mains,
Et tes cheveux seront pleins
Du parfum doux de l'automne.
Les pommiers sont pleins de pommes,
Allons au verger, Simone,
Allons au verger.

Simone, tu seras mon verger
Et mon pommier de doux-aux-vêpes ;
Simone, écarte les guêpes
De ton cœur et de mon verger.
Voici la saison des guêpes (2),
Allons au verger, Simone,
Allons au verger.

Aurád köré nőnek
-a ruhád, kezéd tele,
hajad is parfümös vele-
illatfelhői az ősznek.
Minden ág tömött nagyon,
gyerünk a kertbe, Simone,
gyerünk a kertbe.

Simone, légy te a kertem,
almafám, mézes varázs;
Simone, ne zúgjon más darázs
szívedben, ez az én kertem.
Eljött a darázsszezon,
gyerünk a kertbe, Simone,
gyerünk a kertbe.

Le jardin

Simone, le jardin du mois d'août
Est parfumé, riche et doux :
Il a des radis et des raves,
Des aubergines et des betteraves
Et, parmi les pâles salades,
Des bourraches pour les malades ;
Plus loin, c'est le peuple des choux,
Notre jardin est riche et doux.

Les pois grimpent le long des rames ;
Les rames ressemblent à des jeunes femmes
En robes vertes fleuries de rouge.
Voici les fèves, voici les courges
Qui reviennent de Jérusalem.
L'oignon a poussé tout d'un coup
Et s'est orné d'un diadème,
Notre jardin est riche et doux.

Les asperges tout en dentelles
Mûrissent leurs graines de corail ;
Les capucines, vierges fidèles,
Ont fait de leur treille un vitrail,
Et, nonchalantes, les citrouilles
Au bon soleil gonflent leurs joues ;
On sent le thym et le fenouil,
Notre jardin est riche et doux.

1912

A kert

Simone, nekem a nyári kert veled
Illatos, gazdag, édes élvezet:
Van répa itt, petrezselyemgyökér,
Padlizsán, cékla és az a tér
A két sövény közt kínai-saláta,
Betegnek borágó; ott hátra
Távolabb friss káposztafejek,
A kertünk gazdag, édes élvezet.

Borsó kúszik fel magas karókra;
Akárha mind szépasszony volna
Zöld köntösük piros-virágos.
Íme, itt bab, és uborka, a sármos,
Egy jeruzsálemi fajta rokona.
Aztán hagyma, fején a szár felett
Fiókhagymákból épül korona,
A kertünk gazdag, édes élvezet.

A spárgák, e csipkés szalagok
Már érlelik a korallszín magot;
Kapucinusok tervezték a vázat
Szőlőlugasnak, és az üvegházat,
Rá könnyeden a tök talál utat,
Nap gömbölyíti fényes arcukat;
Kakukkfű, ánizs bokrát itt leled,
A kertünk gazdag, édes élvezet.

Szombathely, 2011 májusa

La rivière

Simone, la rivière chante un air ingénu,
Viens, nous irons parmi les joncs et la ciguë ;
Il est midi : les hommes ont quitté leur charrue,
Et moi, je verrai dans l'eau claire ton pied nu.

La rivière est la mère des poissons et des fleurs,
Des arbres, des oiseaux , des parfums, et des couleurs;

Elle abreuve les oiseaux qui ont mangé leur grain
Et qui vont s'envoler pour un pays lointain...

La rivière est la mère des poissons: elle leur donne
Des vermisseaux, de l'herbe , de l'air et de l'ozone...

La rivière est la mère des fleurs , des arcs- en-ciel,
De tout ce qui est fait d'eau et d'un peu de soleil:

Elle nourrit le sainfoin et le foin, et les reines
Des prés qui ont l'odeur du miel , et les molènes.

Qui font des feuilles douces comme un duvet d'oiseaux;;
Elle nourrit le blé, le tréfle et les roseaux...

La rivière est la mère des forêts: les beaux chênes
Ont puisé dans son lit l'eau pure de leurs veines.

A folyó

Simone, a folyó tiszta dallamot dalol,
Jöjj, menjünk le, át nádon, бүркөн valahol;
Dél van: az élet megáll, az eke sem halad,
Áttetsző vízében látom meztelen lábadat.

A folyó halak, virágok anyja, tudhatod,
Fiai a fák, a madarak, a színek, az illatok;

Jóllakott madárhad oltja szomját belőle,
S mind, akik elszállnak távoli mezőre...

A folyó nyújt halaknak lakható, jó otthont,
Ad férget, füvet, ad levetőt, ad ózont...

A folyó a virágok, s a szivárvány szülője,
Őserő, ha napfény kortyolgat belőle:

Növeszt baltacimot, szénát, virágontót,
Illattermőt méznek, s az ökörfarkkórót.

Növeszt friss levelet, pelyhes madárkákat,
Táplálja a búzát, lóherét, a nádat...

A folyó ősanyja erdőnek: tölgyeknek,
Medrébe merülők tőle töltekeznek.

La rivière féconde le ciel: quand la pluie tombe,
C'est la rivière qui monte au ciel et qui retombe;

La rivière est une mère très puissante, et très pure,
La rivière est la mère de toute la nature.

Simone, la rivière chante un air ingénu,
Viens, nous irons parmi les joncs et la ciguë ;
Il est midi : les hommes ont quitté leur charrue,
Et moi, je verrai dans l'eau claire ton pied nu.

** ozone: désigne ici poétiquement l'oxygène de l'air.*

** molènes: herbes de haute taille dont les feuilles sont duveteuses, les fleurs jaunes ou fauves.*

à Felix-Ch. Stevens

A folyó az egek eső- szült gyümölcse:
A folyó égbe száll, s visszahull a földre;

A folyó hatalmas erő, belőle életek születnek
A folyó ősanyja lásd, a természetnek.

Simone, a folyó tiszta dallamot dalol,
Jöjj, menjünk le, át nádon, bürkön valahol;
Dél van: az élet megáll, az eke sem halad,
Áttetsző vizében látom meztelen lábadat.

** ózon: így említi költőien a levegő oxigénjét.*

** molyhos ökörfarkkóró: magas kóró, amelynek levelei szőrösek, virága sárga vagy vöröses sárga.*

Le Moulin

Simone, le moulin est très ancien, ses roues,
Toutes vertes de mousse, tournent au fond d'un grand trou :

On a peur, les roues passent, les roues tournent
Comme pour un supplice éternel.

Les murs tremblent, on a l'air d'être sur un bateau
A vapeur, au milieu de la nuit et de l'eau

On a peur, les roues passent, les roues tournent
Comme pour un supplice éternel

Il fait noir ; on entend pleurer les lourdes meules,
Qui sont plus douces et plus vieilles que des aïeules :

On a peur, les roues passent, les roues tournent
Comme pour un supplice éternel

Les meules sont des aïeules si vieilles et si douces
Qu'un enfant les arrête et qu'un peu d'eau les pousse :

On a peur, les roues passent, les roues tournent
Comme pour un supplice éternel.

Elles écrasent le blé des riches et des pauvres,
Elles écrasent le seigle aussi, l'orge et l'épeautre

On a peur, les roues passent, les roues tournent
Comme pour un supplice éternel

Elles sont aussi bonnes que les plus grands apôtres,
Elles font le pain qui nous bénit et qui nous sauve :

On a peur, les roues passent, les roues tournent
Comme pour un supplice éternel

Elles nourrissent les hommes et les animaux doux,
Ceux qui aiment notre main et qui meurent pour nous :

On a peur, les roues passent, les roues tournent

A malom

Simone, a malom ősrégi, a malomkerék
Zöld mohás, látni, ha fordul, s a víz-mélyből kilép:

Félelmetes, ahogy a kerekek járnak forognak,
Örök vezeklők, robotolnak.

Remegnek, mozognak a falak, ha egy hajó
Gőze száll éj közepén, s a hullám csobbanó.

Félelmetes, ahogy a kerekek járnak, forognak,
Örök vezeklők, robotolnak.

Sötét, ha lesz; hallani, nehéz kerekek sírják az imát,
Szelídebbek ők, vénebbek, mint a nagyanyák:

Félelmetes, ahogy a kerekek járnak, forognak,
Örök vezeklők, robotolnak.

A kerekek, mint nagyanyák, olyan szelídek, vének,
Megfékezi egy gyermek, egy vízcsepptől újra élnek:

Félelmetes, ahogy a kerekek járnak, forognak,
Örök vezeklők, robotolnak.

Gazdagnak, szegénynek őrlik gabonáját,
Megőrlik a rozst, a tönkölyt, meg az árpát.

Félelmetes, ahogy a kerekek járnak, forognak,
Örök vezeklők, robotolnak.

Ők az apostolok legnagyobbjainál is jobbak,
Kenyérrel áldanak, óvnak, oltalmaznak:

Félelmetes, ahogy a kerekek járnak, forognak,
Örök vezeklők, robotolnak.

Hogy táplálkozunk mi, és kedvenc állataink,
A kik szeretnek minket, értünk pusztulva mind:

Félelmetes, ahogy a kerekek járnak, forognak,

Comme pour un supplice éternel.
Elles vont, elles pleurent, elles tournent, elles grondent,
Depuis toujours, depuis le commencement du monde
On a peur, les roues passent, les roues tournent
Comme pour un supplice éternel
Simone, le moulin est très ancien, ses roues,
Toutes vertes de mousse, tournent au fond d'un grand trou :
On a peur, les roues passent, les roues tournent
Comme pour un supplice éternel

Örök vezeklők, robotolnak.
Járnak, sírnak, forognak, zsörtölődnek
Kezdetektől, naponta mentvén az éhezőket:
Félelmetes, ahogy a kerekek járnak, forognak,
Örök vezeklők, robotolnak.
Simone, a malom ősrégi, a malomkerék
Zöld mohás, látni, ha fordul, s a víz-mélyből kilép:
Félelmetes, ahogy a kerekek járnak, forognak,
Örök vezeklők, robotolnak.

L' Église

Simone, je veux bien. Les bruits du soir
Sont doux comme un cantique chanté par des enfants.
L'église obscure ressemble à un vieux manoir ;
Les roses ont une odeur grave d'amour et d'encens.

Je veux bien, nous irons lentement et bien sages,
Salués par les gens qui reviennent des foins ;
J'ouvrirai la barrière d'avance à ton passage,
Et le chien nous suivra longtemps d'un ſil chagrin.

Pendant que tu prieras, je songerai aux hommes
Qui ont bâti ces murailles, le clocher, la tour,
La lourde nef pareille à une bête de somme
Chargée du poids de nos péchés de tous les jours ;

Aux hommes qui ont taillé les pierres du portail
Et qui ont mis sous le porche un grand bénitier ;
Aux hommes qui ont peint des rois sur le vitrail
Et un petit enfant qui dort chez un fermier.

Je songerai aux hommes qui ont forgé la croix,
Le coq, les gonds et les ferrures de la porte ;
A ceux qui ont sculpté la belle sainte en bois
Qui est représentée les mains jointes et morte.

A templom

Simone, jövök szívesen. Az est zsongása
Kedves, akárha gyermekkar dalt énekelne.
Bent félhomály emlékeztet régi kúriákra;
A rózsailat kábító, tömjénnel telve.

Jövök szívesen, menjünk halk-illedelmesen,
A gyakran visszajárók itt-ott köszöntenek;
Ajtót nyitok előtted, lépj be csendesen,
Kutyánk bús szemmel nyomunkba ténfereg.

Amíg fohászkodsz, róluk gondolkodom,
Akik e falakat, harangot, a tornyot,
Emelték, a főhajót, s mintha igavonó barom
Bűneiket, hordozza terhét minden oszlop.

Akik a homlokzat köveit faragták,
Csarnokban szenteltvíztartót helyeztek el;
Róluk, kik üvegablakra festettek királyt
S egy alvó gyermeket a pásztorhoz közel.

Gondolok rájuk: kovácsoltak keresztet,
Kakast, ajtósarkakra pántot, vasalást,
S akik fából faragtak szépséges szentet,
Láttatván béklyózott kezeket, halált.

Je songerai à ceux qui ont fondu le bronze
Des cloches où l'on jetait un petit agneau d'or,
A ceux qui ont creusé, en l'an mil deux cent onze,
Le caveau où repose saint Roch, comme un trésor ;

A ceux qui ont tissé la tunique de lin
Pendue sous un rideau à gauche de l'autel ;
A ceux qui ont chanté au livre du lutrin ;
A ceux qui ont doré les fermoirs du missel.

Je songerai aux mains qui ont touché l'hostie,
Aux mains qui ont béni et qui ont baptisé ;
Je songerai aux bagues, aux cierges, aux agonies ;
Je songerai aux yeux des femmes qui ont pleuré.

Je songerai aussi aux morts du cimetière,
A ceux qui ne sont plus que de l'herbe et des fleurs,
A ceux dont les noms se lisent encore sur les pierres,
A la croix qui les garde jusqu'à la dernière heure.

Quand nous reviendrons, Simone, il sera nuit close ;
Nous aurons l'air de fantômes sous les sapins,
Nous penserons à Dieu, à nous, à bien des choses,

Au chien qui nous attend, aux roses du jardin..

Gondolok rájuk: öntöttek bronzból harangot,
Báránkyát aranyból, s akik kutattak is,
Ezerkétszáztizenegyben régi sírboltot
leltek, elzárva benne Szent Rókus hamvait;

Akik vékony len drapériákat szöttek,
A bal oltár mennyezetéről hullik alá;
Karzaton szent könyvből zsoltárt énekeltek;
Misekönyvre aranyozták a zárat reá.

Kezekre, amivel ostyát érintettek,
Akik kereszteltek, megáldottak végül;
Gyűrűre, gyertyákra, s kik holtat temettek;
Elgondolkodom a nők kisírt szemekről.

Gondolok rájuk is, kik a temetőbe'
Fűnél, virágnál ma semmivel sem többek,
Nevük olvasható még kövekre vésve,
Végső ítéletig kereszt őrzi őket.

Mire kijövünk Simone, késő este van;
Fenyők alatt csend és szellemraj honol,
Istenről, dolgunkról szólunk, mint sokan,
Kutyánkról aki vár, s a kert rózsáiról.

A lélek rezdülései

Viens vers moi quand tu chantes, amie, j'ai des secrets...

Viens vers moi quand tu chantes, amie, j'ai des secrets
Que tu liras toi-même au reflet de mes yeux.
Viens, entoure mon cou de tes bras, viens tout près,
Et ton coeur entendra des mots silencieux.

Viens vers moi quand tu rêves, amie, j'ai des paroles
Dont le murmure seul est comme une douceur.
Elles imposent l'oubli, le doute; elles désolent,
Et pourtant leur musique enchante la douleur.

Viens vers moi quand tu ris, amie, j'ai des regards
Très longs qui vont porter la peur au fond de l'âme.
Viens, ils transperceront ton coeur de part en part,
Et tu sentiras naître en toi une autre femme.

Viens vers moi quand tu pleures, amie, j'ai des caresses
Qui captent les sanglots amers au bord des lèvres ;
Je ferai travailler la chair de ta jeunesse,
Amie, viens boire une âme nouvelle sur mes lèvres.

Jöjj versem, titkaimról ha éneklek, barátom...

Jöjj versem, titkaimról ha éneklek, barátom
Szemem tükréből, olvasd ki őket te magad.
Jöjj, öleld át nyakam, jöjj közelebb, azt várom,
Szíveddel hallgasd a néma szavakat.

Jöjj versem, szavakról ha álmodozom, barátom
Adj nekik halkságot, puhaságot, fényt is.
Óvd meg a kétségtől, bánattól, kívánom,
Muzsikáljon benne a fájdalom mégis.

Jöjj versem, gondon ha nevetek, barátom
A régi vád lelkemben többé ne aggasszon.
Jöjj, döfd őket át, meg át, nem bánom,
Érezd, születik tőled egy másik asszony.

Jöjj versem, becézésedtől ha sírok, barátom
A keserőség az, ami könnyeim kicsalja;
Szűz tested selymébe szövöm ifjúságom,
Jöjj Kedves, töltsd ismét lelkedet a dalba.

Szombathely, 2010 májusa

Figure de rêve

Séquence

La très chère aux yeux clairs apparaît sous la lune
Sous la lune éphémère et mère des beaux rêves.
La lumière bleuie par les brumes cendrait
D'une poussière aérienne
Son front fleuri d'étoiles, et sa légère chevelure
Flottait dans l'air derrière ses pas légers :
La chimère dormait au fond de ses prunelles.
Sur la chair nue et frêle de son cou
Les stellaires sourires d'un rosaire de perles
Étageaient les reflets de leurs pâles éclairs. Ses poignets
Avaient des bracelets tout pareils ; et sa tête,
La couronne incrustée des sept pierres mystiques
Dont les flammes transpercent le coeur comme
des glaives,
Sous la lune éphémère et mère des beaux rêves.

Álomkép

A soronkövetkező

Szembetűnő szépsége tisztán vetül elém a holdfényben,
Holdfényben, múltó, szépséges álom kezdetén.
Kékes fénnel hatol át a szürke-homályú
Levegő porszemcse-ködén
Homlokán csillagok fénylenek, kibomlott haja
Hullámszik a légben könnyed léptei nyomán:
Fényes tekintetéből ábrándozás nyugalma árad.
Meztelen, törékeny testén, a nyakból
Csillagkép mosolyt tükröző rózsafüzérgyöngyök
sokszorozzák a fények halovány villanásait. Csuklója
Körül hasonló karkötőt visel; s a fején,
A korona abroncsát hét misztikus kő fogja körbe
Lángot lövellve, keresztüldöfni a szívet, akár a kardok,
Holdfényben, múltó szépséges álom kezdetén.

Ascension

Un soir, dans la bruyère délaissée,
Avec l'amie souriante et lassée...
O soleil, fleur cueillie, ton lourd corymbe
Agonise et descend tout pâle vers les limbes.
Ah ! si j'étais avec l'amie lassée,
Un soir, dans la bruyère délaissée!

Les rainettes, parmi les reines des prés
Et les roseaux, criaient énamourées.
Les scarabées grimpent le long des prêles,
Les geais bleus font fléchir les branches frêles.
On entendait les cris énamourés
Des rainettes, parmi les reines des prés.

Un chien, au seuil d'une porte entr'ouverte,
Là-haut, pleure à la lune naissante et verte
Qui rend un peu de joie au ciel aveugle ;
La vache qu'on va traire s'agite et meugle,
Un chien pleure à la lune naissante et verte,
Là-haut, au seuil d'une porte entr'ouverte.

Pendant que nous montons, l'âme inquiète
Et souriante, vers la courbe du faite,
Le Rêve, demeuré à mi-chemin,
S'assied pensif, la tête dans sa main,
Et nous montons vers la courbe du faite,
Nous montons souriants, l'âme inquiète.

1892

Felemelkedés

Éjjel, mikor kihalt a pusztaság,
Jó lenne veled vidám, fáradt barát....
Ó Nap, fogyó fény-sátorvirág az égen
Haldokolsz alkonyban a láthatárszáron.
Óh! ha ott lennék sápad, jó barát
Éjjel, mikor kihalt a pusztaság!

Békák nádasban, mezőn, berkeken
Kiáltoznak vágytól szerelemesen.
Bogarak másznak a zsurló csúcsára,
Kék szajkók ülnek a legmagasabb ágra.
Kiáltoznak, hallani, szerelmesen
A békák nádasban, mezőn, berkeken.

Egy kutya az ajtó küszöbére nyúlva
Vonyít az épp most kerekedő holdra,
Meghittebb lesz az ég komor sötétje;
Toporgó tehén vár az esti fejésre,
Kutya vonyít fel a kerekedő holdra
Egy nyitott ajtó küszöbére nyúlva.

Míg emel minket méltatlanul a lélek
Boldogan, áhítatába az égnek,
A gondtelt Álom félúton maradva
Töpreng, fejét tenyerébe hajtva,
S minket áhítatába a magas égnek
Felemel boldogan, méltatlanul a lélek.

Hélène,

Hôtelière du Calvaire, mère du Labarum,
Tête frappée en médailles et en monnaie d'amour,
Poitrine expiatrice des stupres de la pourpre ;
Hélène, pérégrine vers le sang du Sauveur,
Hélène, qui baisas la terre des douleurs,
Hélène, qui choisit, entre les trois, la Seule,
Hélène, Palestine, Hélène, Basilique,
Hélène, crucifiée sur la croix byzantine,
Sainte Hélène, guidez nos âmes pérégrines.

Heléna

Heléna, Kálvária szállásadója, szegények anyja,
Tisztelünk, képed medálra, érmére faragva,
Bűnös lelkünket kábulat bíbora vakítja;
Heléna, küldd Megváltónk vérét, hogy lemossa,
Heléna, te a fájdalmak földi szolgálója,
Heléna, te Hármakhoz választott az égbe,
Heléna, te Palesztina, Heléna te Bazilika,
Heléna, te a szolgaság keresztyén felfeszített,
Szent Heléna, te vezesd tévelygő lelkeinket.

L'écrin

Le Collier

Voici le beau collier des tendres souvenirs
Pour le cou blanc aux veines de verveine.
Le premier rang est fait de mes désirs
Et le second, des perles de mes peines ;
Le troisième, où les grains sont plus purs et plus lourds,
Représente la joie de mes heures d'amour.

Les Bracelets

Je referme mes mains autour de tes poignets,
J'arrête sans pitié le cours de tes artères
Et je mets pour fermoirs à ces deux bracelets
Deux rubis embrasés.

Les Bagues

Pour bagues, j'ai mordu la phalange
De chacun de tes doigts menus et doux,
Et j'ai serti dans ces bijoux étranges
Des baisers jaloux, des baisers fous.

Ékszerdoboz

Nyakék

Íme a gyönyörű nyakék, kedves emlék
Verbénaszálakból, fehér nyakra való.
Első sorára vágyaim fűztem nemrég,
Másodikon kételyeim gyöngysora látható;
A harmadik, ahol legtisztábbak és legnagyobbak a szemek,
Szerelmes óráim gyönyörét idézik, veled.

Karperecek

Kezeim csuklóid köré kulcsolom,
Artériáid lüktetése leáll könnyörtelen,
S e két karperec záró kapcsába foglalom
Két ragyogó rubinkövem.

Gyűrűk

Gyűrűknek én sorban megharapom
Kedves kis kezed mindenik ujját,
S e különös ékszerbe foglalom
Féltésem csókját, örüitem csókját.

La Montre

Penche-toi sur mon c  ur et incline la joue
Sur le rideau de chair. C'est la montre.
Ainsi sont ordonn  es ses aiguilles et ses roues
Qu'elles marquent toujours l'heure de l'amour et du songe.

Le Chain  

Que la cha  ne de tes pens  es
Soit toujours    mon cou pass  e.

Mutatv  ny

Hajolj sz  v  m f  l  , akkor arcom lehet
elf  tyolozott tested felett. Ez a mutav  ny.
  gy rendben j  rnak mutat  k, kerek  k, s ezek
a szerelem,   lom idej  t jel  lik, h  en hozz  m.

L  nc

A l  nc, hogy r  d emlékeztessen
mindig nyakamban legyen.

La main

I.

Main qui chantais, main qui parlais,
Main qui étais comme une personne,
Main amoureuse qui savais
Comment on prend, comment on donne ;

Main sur laquelle on a pleuré
Comme d'une fontaine fraîche,
Main sur laquelle on a crié
D'amour, de joie ou de détresse ;

Main qui reçus les confidences
Que la peur fait à la volupté,
Main de calme et d'impatience,
Main de grâce et de volupté ;

Main que des dents ont mordue
Et que des ongles ont déchirée
Dans leur frénésie ingénue,
Main que des lèvres ont pansée ;

Main des rêves, main des caresses,
Main des frissons, main des tendresses,
Main de la ruse et de l'adresse,
O main, maîtresse des maîtresses ;

A kéz

I.

A kéz beszél, a kéz dalol,
A kéz barát, az igazi,
A szerelmes kéz tudja jól
Hogyan kell kapni, nyújtani;

A kéz felett sírni lehet
Mint frissítő forrás felett,
A kéznek elmesélheted
Szerelmed, bűd, gyötrelmedet;

A kéz pecsét bizalmasdon
Ha szól a fájdalom, gyönyör,
A kéz megnyugvás, izgalom,
A kéz gyógyít, és gyötör;

A kéz megmar, épp mint a fog,
Körmével tép széjjel, vádol,
Ártatlan, örült állapot;
A kéz mint az ajkak, ápol;

A kéz elringat, simogat,
A kéz puha, borzongató,
A kéz ravasz, a kéz becsap,
Ó kéz, te úrnőm úrnője,Ó;

Main qui donnas tant de joies
A tant de chairs éperdues,
O main comme de la soie
Sur les belles poitrines nues ;

O main, toi qui avais une âme
Pour l'heure douce du désir,
Et qui avais encore une âme
A l'heure âpre du plaisir,

O main, tu trembles encore aux souvenirs charnels

II.

Afin que tu éprouves des tendresses nouvelles,
Je te donne à l'amie qui régit mon destin :
Ses yeux sont des fleurs vives, ses cheveux sont des ailes,
Son esprit se promène en un songe hautain,

Sois sage, ô main trop tendre, et cache le passé
Sous tes ongles, aux replis secrets de tes jointures,
Comme je cache au fond de mon vieux cœur blessé
Le souvenir sacré des belles meurtrissures.

O main, je te regarde avec mélancolie

A kéz megannyi öröm nekem,
Megannyi rémült testközel,
Ó kéz, leomló selyem
felett, s alatta meztelen kebel;

Ó kéz, te lélek madara
A gyönyör édes óráinál,
Maradj még lélek madara
A múltó gyönyörperc után.

Ó kéz, érzéki emlékeidtől még mindig remegek.

II.

Azért, hogy kipróbáld elfogult, érzelmes mesémet,
Neked adom kedvesnek őt, aki sorsom rendezni fáradt:
Szemei élő virágok, haja mint lebegő kibontott szárnyak,
Szelleme sok ösvényt bejár, hangja gőgös ígézet.

Légy bölcs ó kéz, gyengéd nagyon, a múltad rejtse el
Körmeid alá, titkos rugókkal csuklód zeg- zugába,
Ahogy megsebzett szívem én is életem mélyére rejtem,
Szent emlékeim, a régi szép botlások sorába.

Ó kéz, rád szomorúan nézek vissza..

L'exil de la beauté

A N.C.B.

Va, cherche dans la vieille forêt humaine
L'abri que je destine à ta vie incertaine.
Ne tremble pas trop quand le soir resserrera tes veines ;
Songe que les chairs fanées ne peuvent reflleurir
Et garde aux coins de ta bouche pâle l'ombre d'un sourire.
Prends un bâton, si tu veux, et aussi une besace,
Marche, en suivant, le long des champs, la trace
Que font les bœufs qui s'en vont au labour
Et les enfants en quête des fleurs nouvelles de l'amour.
Tu trouveras peut-être l'amour sur ton chemin
Ou la mort, ou des pauvres qui tendront la main
Vers ton csur ou bien vers ta gorge ;
Tu leur donneras ce que tu as, un morceau de pain d'orge,
Mais ils diront des injures
Et des larmes te viendront aux yeux d'entendre des paroles impures.
Ne pleure pas, lève la tête, les dieux,
Quand ils sont en exil, marchent encore dans les cieux.
Dérobe aux hypocrites ta noble nudité,
Sois pour eux la laideur, toi qui es la beauté

A száműzött szépség

A,N.C.B.

Menj, a jobb kort megért emberek erdeiben keress
Menedéket, ha léted kétes, s nem vagy sikeres.
Ne remegj nagyon, ha az éjszaka vénáid görcsbe húzza;
Ne feledd, a tested nem kopott, virágzik újra,
És őrizd meg szád sarkán azt a maradék fakó mosolyt.
Fogj egy botot, ha kell, tarisznyát, hagyd ami volt,
Menj, mosolyogva mezőkön, erdőirtáson végig
Mint lázadó igavonók, ha hámjuk koloncát tépik,
Vagy miként ifjak úzik- hajtják újabb virágait a vágynak,
Talán szerelemre lelsz, tán jelöltjeire a halálnak
Azt úton, és szegényekre, akik feléd kezüket nyújtják,
Vagy torkon ragadnak, birkóznak veled;
S te szívesen adnád nekik amid van, egy darabka árpakenyeret,
De ők akkor sértődve neked ugranak,
Könnyekkel szemedben hallod, záporoznak a tisztátlan szavak..
Ne sírj, nézz fel az égre, az istenek is voltak
Egykor száműzetésben, mégis az égben laknak.
Takard el nemes meztelen lelked, álszentek közt ez vétség,
Nekik te a rútságot idézed, te, aki maga vagy a szépség.

2011 novembere

Régi bőrönd-mélyből

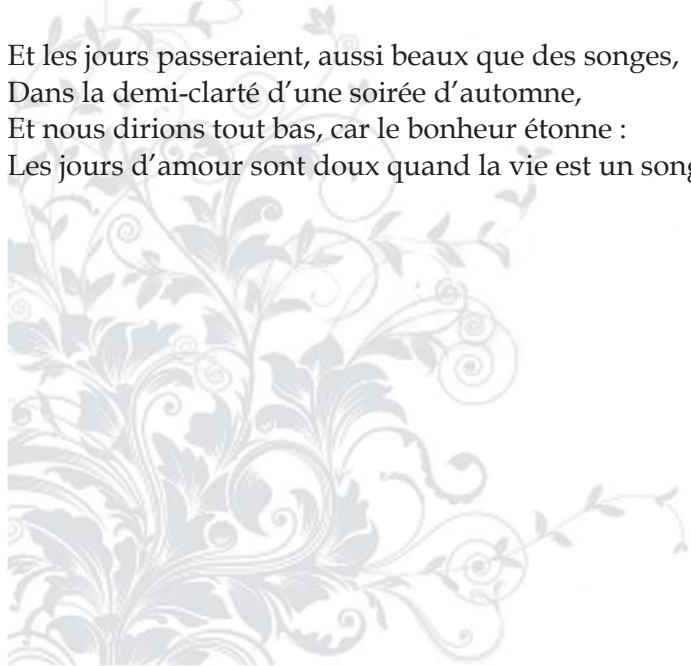

I. Songe

Je voudrais t'emporter dans un monde nouveau
Parmi d'autres maisons et d'autres paysages
Et là, baisant tes mains, contemplant ton visage,
T'enseigner un amour délicieux et nouveau,

Un amour de silence, d'art et de paix profonde :
Notre vie serait lente et pleine de pensées,
Puis, par hasard, nos mains un instant rapprochées
Inclineraient nos csurs aux caresses profondes.

Et les jours passeraient, aussi beaux que des songes,
Dans la demi-clarté d'une soirée d'automne,
Et nous dirions tout bas, car le bonheur étonne :
Les jours d'amour sont doux quand la vie est un songe.

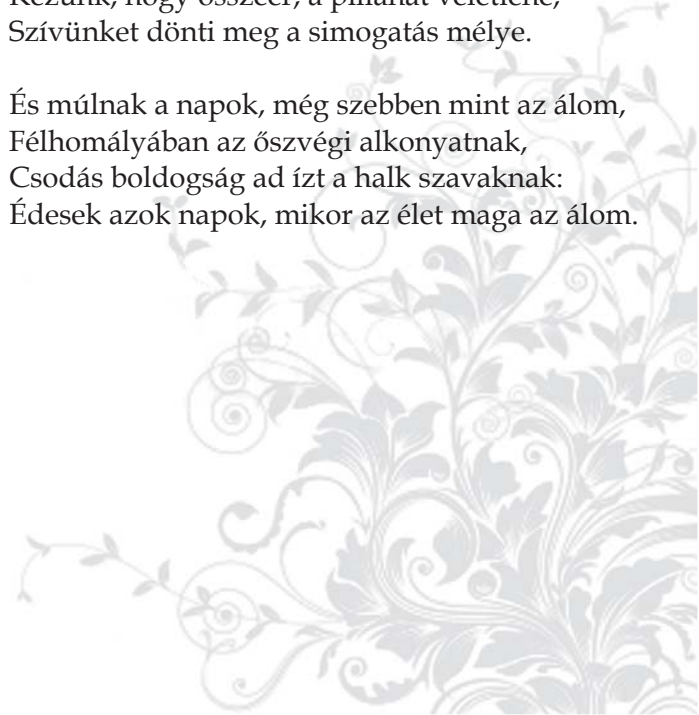

Álom

Szeretnék más világtájra vinni, egy újra,
Más házak közé, egy másik vidékre,
Kezed csókolnám ott, arcod csodálnám végre,
Gyönyörű szerelemre tanítanálak, egy újra,

E szerelem csend, művészet, mozdulat mélye:
Létünk könnyű gondolatokkal lesz tele,
Kezünk, hogy összeér, a pillanat véletlene,
Szívünket dönti meg a simogatás mélye.

És múlnak a napok, még szebben mint az álom,
Félhomályában az ősze végi alkonyatnak,
Csodás boldogság ad ízt a halk szavaknak:
Édesek azok napok, mikor az élet maga az álom.

Rondeau lyrique

Les cœurs dorment dans des coffrets
Que ferment de belles serrures ;
Sous les émaux et les dorures
La poussière des vieux secrets
Et des lointaines impostures
Se mêle aux frêles moisissures
Des plus récentes aventures :
Chère, ôtez vos doigts indiscrets,
Les csurs dorment.

Vos doigts ravivent des blessures
Et vos regards sont des injures,
Laissez-les reposer en paix.
Comme des rois dans leurs palais
Ou des morts dans leurs sépultures,
Les csurs dorment.

Lírai rondó

Kis szelencében szívek alszanak
Amit lezár egy díszes, szép lakat;
Zománctfedés, aranyozás alatt
A régi titkok hamuja maradt
És megtévesztőek a hátfalak,
A penésszel álcázott burkolat.
Igazán kalandos, ritka pillanat:
Édes, vedd el kíváncsi ujjadat,
A szível alszanak.

Ujjaid felszaggatnák a sebet,
És pillantásod is sértő lehet,
Hagyd őket, pihenjenek békén.
Mint királyok palotáik mélyén,
Vagy holtak lenn a sírkövek megett,
A szívek alszanak.

Rondó (rondeau) a 14. században kialakult francia refrénes versforma, általában 12–15 soros, és soronként 10–11 szótagos. A vers két rímre épül. Az első sor néhány szava (vagy néha az egész sor) a vers közepén és végén refrénszerűen ismétlődik.

Chanson persane

Celle qui tiens mon cœur m'a dit languissamment :
« Pourquoi donc es-tu triste et pâle, ô mon Charmant ? »
M'a dit languissamment celle qui tient mon csur.

Celle qui tient mon csur m'a dit moqueusement :
« Quel miel d'amour a donc englué mon Charmant ? »
M'a dit moqueusement celle qui tient mon csur.

Moi, j'ai pris un miroir et j'ai dit à la Belle :
« Regarde en ce miroir, regarde, ô ma cruelle ! »
Et j'ai dit à la Belle, en brisant le miroir :

« Comme une perle d'ambre attire un brin de paille,
La langueur de ton teint m'appelle, je défaille,
Je suis le brin de paille et toi la perle d'ambre. »

« Apportez-moi des fleurs fleurantes et des cinnames
Pour ranimer le cœur de mon Roi qui se pâme,
Des cinnames pour son âme et des fleurs pour son son cœur ! »

Perzsa sanszon

Ő, akié szívem, bágyadtan mondta nekem:
« Miért vagy szomorú és sápadt ó Kedvesem? »
Mondta bágyadtan nekem ő, akié a szívem.

Ő, akié szívem, gúnyosan mondta nekem:
« Mily szerelmi mézzel kenegesselek Kedvesem? »
Mondta gúnyosan nekem ő, akié a szívem.

Én tükröd vagyok, mondtam a Szépnek kedvesen:
« Nézz e tükörbe, nézz bele, ó kegyetlenem! »
S a Szépnek, hogy a tükör törött, így mondtam el:

« Ahogy borostyángyöngy vonz egy szalmaszálat,
Úgy gyöngít el vágyam, a sóvárgás utánad,
Engem, a szalmaszálat, borostyángyöngyszemem. »

« Hozz ide nekem nyíló, illatos virágot, s fahéjat
Fölélesztani Királyom szívét, ki egyre aléltabb,
Fahéjat, serkenjen lelke, virágot, serkejen szíve újra fel! »

Les fougères

O Forêt, toi qui vis passer bien des amants
Le long de tes sentiers, sous tes profonds feuillages,
Confidente des jeux, des cris et des serments,
Témoin à qui les âmes avouaient leurs orages.

O Forêt, souviens-toi de ceux qui sont venus
Un jour d'été fouler tes mousses et tes herbes,
Car ils ont trouvé là des baisers ingénus
Couleur de feuilles, couleur d'écorces, couleur de rêves.

O Forêt, tu fus bonne, en laissant le désir
Fleurir, ardente fleur, au sein de ta verdure.
L'ombre devint plus fraîche : un frisson de plaisir
Enchanta les deux cœurs et toute la nature.

O Forêt, souviens-toi de ceux qui sont venus
Un jour d'été fouler tes herbes solitaires
Et contempler, distraits, tes arbres ingénus
Et le pâle océan de tes vertes fougères.

Páfrányok

Ó erdő, neked, akit egy életen át szeretnek
Türelémérzet lakozik mély lombátraid alatt,
Bizalmas játék, jajszó, átkok, születtek
ott, tanúsíthatod, a lelkeket dúló vihar miatt.

Ó erdő, te emlékszel azokra, akik jöttek
Egy nyári napon, moháid, füveid járták,
Mert ők itt ártatlan csókokra leltek,
Színes levelek, színes fakérgék színes álomvilágát

Ó erdő, te jó voltál, hagytad vágyaikat
Virágozni, a tűzvirágot, harmatos öledben.
Az árnyék frissebb lett: gyönyör borzongása
Igézte szívüket akkor a természettel egyben.

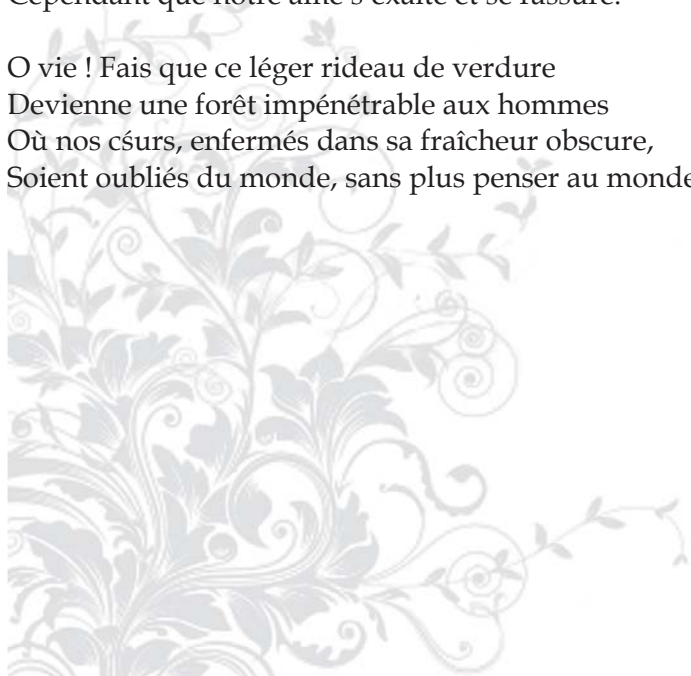
Ó erdő, te emlékszel azokra akik jöttek
Egy nyári napon, maguk járták füveid vénen,
És elmélkedtek - kitagadottak, megtöretettek -
Vétlen fáid, zöld páfrányaid megfakult tengerében.

In una selva oscura

La lumière est plus pure et les fleurs sont plus douces,
Le vent qui passe apporte des roses lointaines,
Les pavés sous nos pieds deviennent de la mousse,
Nous aspirons l'odeur des herbes et des fontaines.

Un printemps nous enveloppe de son sourire,
Entre nous et le bruit un rideau de verdure
Tremble et chatoie, nous protège et soupire,
Cependant que notre âme s'exalte et se rassure.

O vie ! Fais que ce léger rideau de verdure
Devienne une forêt impénétrable aux hommes
Où nos csurs, enfermés dans sa fraîcheur obscure,
Soient oubliés du monde, sans plus penser au monde!

Egy sötét dzsungelben

A fények tisztábbak itt, bódítóbb a virág,
Távoli rózsák felől fuvallat lebeg át,
Léptünk alatt kövek, süppedő mohaágy,
Belélegezzük füvek, s források illatát.

Körülvesz mosolyával minket a tavasz,
Közénk bújik, susog a serkenő zöld fátyol,
Rezeg- zizeg, csikland, fel- felsóhajt a ravasz,
Félbolydult lelkünknek mégis nyugtató álom.

Ó élet! Hagyd, legyen a tavasz zöld fátyla
Átjárhatatlan erdő, az emberektől messze már,
Ahol bezárkózhat szívünk a friss lomb-homályba,
Feledve a világot végre, s ránk többé a világ se' vár!

La voiture de fleurs

I.

L'ivresse des jasmins, la tendresse des roses,
Ces robes, ces figures, ces yeux, toutes les nuances,
Les violettes pâles et les pivoines roses
Où l'amour se pâme avec indolence :

Ainsi s'en va, traîné le long des rues,
Le songe de mes anciens printemps,
Cependant qu'une femme a rougi d'être nue
Dans la foule indiscrete des amants.

Pourquoi ? Tu as senti l'odeur de mon désir ?
Tu as senti la fraîcheur amoureuse des nuées
Tomber sur tes épaules, et le plaisir
Souffler du vent dans tes cheveux dénoués ?

Je ne te voyais pas. Je regardais les femmes et les fleurs
Comme on regarde des étoffes ou des images :
Je me souviens alors de toutes les couleurs
Qui enchantaient mes premiers paysages.

Ces belles fleurs m'apportent des campagnes et des jardins,
Dans leurs aisselles et parmi les plis frais de leurs feuilles,
Je reconnais le goût des filles des chemins,
Du sureau, de la sauge, du tendre chèvrefeuille ;

Virágkocsi

I.

Mámorító jázmin, törékeny rózsák,
S ezek a ruhák, formák, szemek, minden árnyalat,
Halványlila, rózsaszín bazsarózsák,
Amitől vággyal éled az alél akarat.

Így halad lassan az utcákon végig.
Képzeletembe idézi a régi tavaszt,
Miközben egy meztelen nő szégyelli, hogy nézik
A kíváncsi rajongók ott, és ugyanazt.

Miért? Te megérzed a vágyam illatát?
Érzed a felhő hamari kését magadba'
Ha meztelen válladra hull, s a gyönyör jáját,
A szél ha beletúr kibomlott hajadba?

Téged nem látlak. Nézem a nőt és a virágokat
Ahogy kelmére, vagy képre néz az ember:
Emlékeztet e tobzódó sok szín, árnyalat
A vidékre, ami először bűvölt el engem.

E szép virágok elhosszú a tájat, és a kertet,
Hajlataikban, s redőik között a friss ízeket,
Felismerem, küldik az utak, berkek,
A bodza, a zsálya, a puha lonclevelék;

Je promène mon rêve autour de tes rosiers
Et de tes pavots, parc aux antiques sourires ;
Puis je me glisse à travers la houle de vos halliers,
Bois où mon cœur avec joie se déchire.

II.

Je me souviens des bois et des jardins
Des arbres et des fontaines
Des champs, des prés et aussi des chemins
Aux figures incertaines

Ce vieux bois qui, dans sa verte douceur,
Aimait mon adolescence
Il a toujours l'adorable fraîcheur
Et la chair de l'innocence

Il a toujours le chant de son ruisseau
Et les plumes de ses mésanges
Et de ses geais et de ses poules d'eau
Et le rire de ses anges

Car on entend souvent au fond des bois
Des souffles, des voix frileuses
Et l'on ne sait si ce sont des hautbois
Ou l'émoi des amoureuses.

Rózsabokraid körül sétál most képzeletem,
Pipacsaidnál, s a régi parkban járok magam;
Aztán átvágok sűrű, kócos-bozótos bokraidon
Az erdőhöz, vággyal telt szívvel, örömittasan.

II.

Emlékszem az erdőre, a kertre,
A parkra, szökőkutakra,
Mezőre, rétre, s az utakra is benne,
Ködből lép elő alakja:

Régi erdőm, a szelíd-zöld színű
kedvelte ifjúságomat,
a mindig könnyed, üde frissességű
érintetlen világomat.

Ahol mindig dalol a kis patak,
A sárgatollú cinege,
Ahol szajkók, meg vízimadarak
Angyalok nevetnek vele.

Mert gyakran hallatszik a fák alól
Lihegés, sóhaj, suttogás,
S nem tudni, tán oboa hangja szól
Vagy szerelmes áradozás.

Il a toujours les feuilles de ses aulnes
Dont les troncs sont des serpents ;
Il a toujours ses genêts aux yeux jaunes
Et ses houx aux fruits sanglants

Ses coudriers aimés des écureuils
Ses hêtres, qui sont des charmes
Ses joncs, le cri menu de ses bouvreuils
Ses cerisiers pleins de larmes

Ses grands iris, dans leur gaine de lin
Qu'on appelle aussi des flambes
Ses liserons, désir rose et câlin
Qui grimpe le long des jambes

Liserons blancs, aussi liserons bleus,
Liserons qui sont des lèvres,
Et liserons qui nous semblent des yeux
Doux de filles ou de chèvres ;

Beaux parasols semés d'insectes verts,
Angéliques et ciguës ;
Vous qui montrez à nu vos cœurs amers
Belladones ambiguës ;

Blonds champignons tapis sous les broussailles,
Oreilles couleur de chair,
Morilles d'or, bolets couleur de paille,
Mamelles couleur de lait !

Juharfaágról a levél mindig
Kígyózva tekereg elém;
Rekettje sárga szép szeme izzik
Mint magyal vörösén a fény,

Mogyoróbokor, mókus kedvence,
S a bükk árnyas varázsai,
Nádas, Süvöltők koncertje benne,
A cseresnyés harmat- könnyei;

Nőszírom a len között vigyáz ránk
Lángoló fáklyát idézve,
Szulák, akárha hízelgő ábránd,
Tapadva kúszik a fényre:

Fehér szulákok, kékszín szulákok,
Szulák, mint ajkak bársonya,
Szulák, mintha fiatal leányok
Fénylő szemének gyöngysora;

Angyalgyökér, s bürök mesésen zöld
Virágernyőin rovarok;
S ő, aki szívet gyógyított, vagy ölt,
Nadragulyacserje az ott;

Arany gombaszőnyeg a bozót alatt,
Hússzínű tönkjével szedik,
A sötétszalma kucsmagombakalap,
Csúcsából tejszín nedv folyik!

Il a toujours tout ce qui fait qu'un bois
Est un lit et un asile,
Un confident aimable à nos émois,
Une idée et une idylle.

Mais un désir me ramène au jardin :
Je retrouve ses allées,
Ses bancs verdis, ses bordures de thym,
Ses corbeilles dépeuplées

Voici ses ifs, ses jasmins, ses lauriers,
Ses myrtes un peu moroses,
Et voici les rubis de ses mûriers
Et ses guirlandes de roses.

Je viens m'asseoir à l'ombre du tilleul,
Dans la rumeur des abeilles,
Et je retrouve, en méditant, l'orgueil,
O sourire, et tes merveilles.

Sur ce vieux banc, je retrouve l'espoir
Et la tendresse des aubes :
Je veux, ayant vécu de l'aube au soir,
Vivre aussi du soir à l'aube.

Le présent rit à l'abri du passé
Et lui emprunte ses songes :
Le renouveau d'octobre a des pensées
Douces comme des mensonges.

S mi mindenre képes ez az erdő
A puha ág, a menedék,
Érzelmek baráti bizalmasa ő,
Lélek- társ, és idilli szép.

De vágyam visszacsábít a kertbe:
A régi ösvény visszavár,
A zöld pad, az út kakukkfűvel szegve,
Az üres hulladékosár.

Ím a tiszafa, jázmin, borostyán,
S a mogorva mirtusz itt remeg,
Itt már rubinszín érett szeder vár,
Rózsalugasos élményterek.

Jövök, pihenni a hársak alatt
Zümmögő méhek közé újra,
Emlékeztet büszkén a pillanat
Egy megváltó mosolyra.

Ezen a régi padon reményt találok,
A hajnal rám bontja szárnyait,
Élnék hajnaltól estig,- ez, amit várok,-
Mint éltem rég, estétől hajnalig.

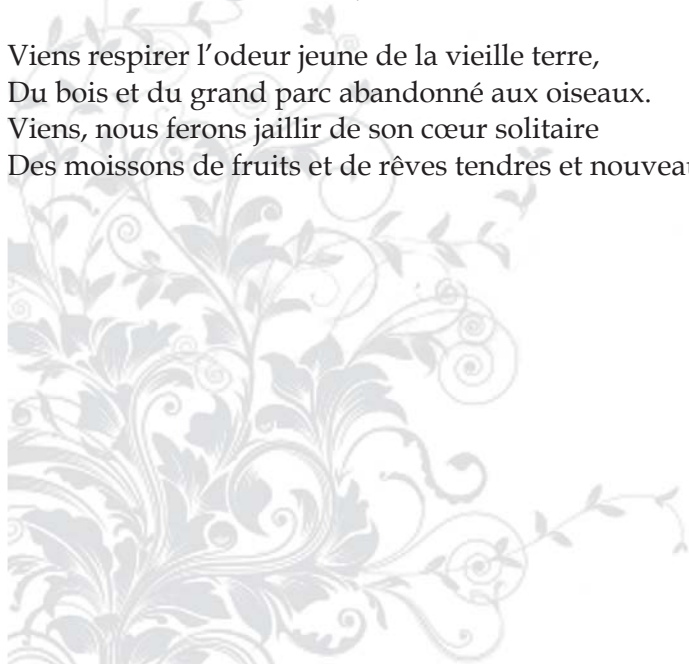
A jelen nevet e múltbaforduláson,
Hogy onnan kölcsönzök álmot:
Őszvégi álmokból - mivel nincs másom-
Így lesznek kegyes hazugságok.

O vieux jardin, je vous referai tel
Qu'en vos nobles jours de grâce ;
J'effacerai tous les signes de gel
Qui meurtrissaient votre face.

III.

Voilà toutes les fleurs, qui passaient dans les rues,
En ce matin équivoque de mai.
Viens, leurs demeures me sont connues :
Nous les retrouverons aux jardins du passé.

Viens respirer l'odeur jeune de la vieille terre,
Du bois et du grand parc abandonné aux oiseaux.
Viens, nous ferons jaillir de son cœur solitaire
Des moissons de fruits et de rêves tendres et nouveaux.

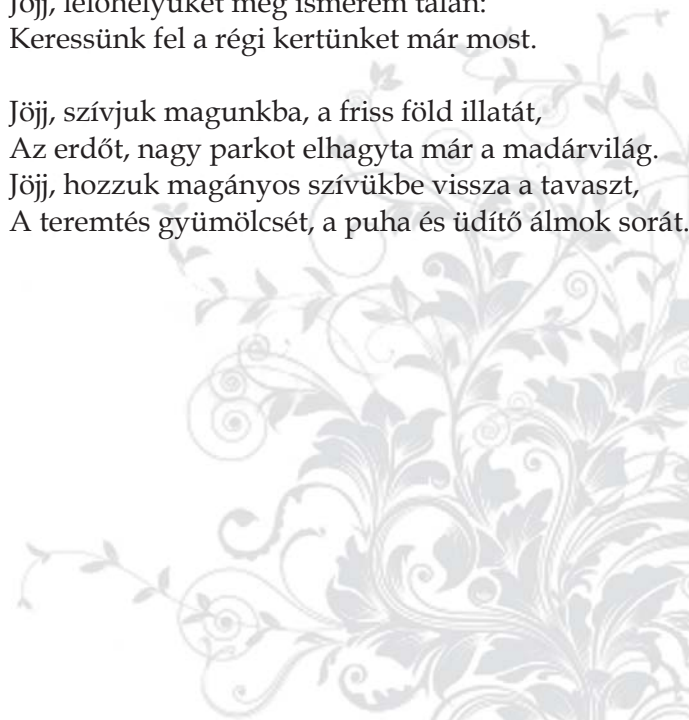

Ó régi kert, újra ezt tenném, halljad!
Létedért köszönet illet,
Töröld le arcodról jeleit a fagynak!
Töröld a sebeket, mindet..

III.

Látod, minden virág ami elhaladt az utcán
Ma reggel, megidézte a májust.
Jöjj, lelőhelyüket még ismerem talán:
Keressünk fel a régi kertünket már most.

Jöjj, szívjuk magunkba, a friss föld illatát,
Az erdőt, nagy parkot elhagyta már a madárvilág.
Jöjj, hozzuk magányos szívükbe vissza a tavaszt,
A teremtés gyümölcsét, a puha és üdítő álmok sorát.

La dame de l'été

Sous les yeux d'or des églantines blanches,
Les liserons grimpent autour des fougères.
La fleur des ronces met des petites croix blanches
Dans la haie d'où surgissent les fougères.

L'herbe des prés ondule en vagues blondes,
Qui vont mourir sous les pas du faucheur,
Il y a dans l'herbe des ailes bleues, des ailes blondes,
Et la grande aile noire de la faux du faucheur.

Alors j'ai vu, assise près d'une source,
Cueillant des joncs pour lier ses cheveux,
Une femme aux yeux clairs comme une source,
Qui me permit de baiser ses cheveux.

Et je fus plein d'amour pour les yeux verts
De la dame de l'été qui vient sourire
Au bord des sentiers, au fond des bois verts,
Et mirer dans les sources son beau sourire.

1898

A nyári hölgy

Aranybibék alatt a vadrózsaszirm fehér,
Szulák kúsza körül, díszes a páfrány.
Szedervirág nyílik, kis pille száll rá, fehér,
S a bokrok közt dúsan sarjad a páfrány.

Közel a réthez végtelen hullámozó szőkeség,
Pusztulni fog a kaszás lépte alatt,
A réti kék mind fűbe dől, s bedől a szőkeség,
A nagy fekete szárnyú kaszálógép alatt.

Aztán megláttam, ott ült, közel a forrás,
Nádat szakított, szálával kötötte fel a haját,
Egy lány, tiszta, szép szeme épp mint a forrás,
S engedte megcsókolni nekem a haját.

Elteltem szerelemmel, szemei zöldek
A nyári lánynak, s lett minden csupa mosoly,
Ösvény mellett a fák lombkoronái harsányabb zöldek,
S forrásvíztükrön ragyogóbb lett a mosoly.

Song L'automne

Viens, mon amie, viens, c'est l'automne.
L'automne humide et monotone,
Mais les feuilles des cerisiers
Et les fruits mûrs des églantiers
Sont rouges comme des baisers,
Viens, mon amie, viens, c'est l'automne

Viens, mon amie, le rude automne
Serre son manteau et frissonne
Mais le soleil a des douceurs ;
Dans l'air léger comme ton cœur
La brume berce sa langueur,
Viens, mon amie, viens, c'est l'automne.

Viens, mon amie, le vent d'automne
Sanglote comme une personne.
Et dans les buissons entr'ouverts
La ronce tord ses bras pervers,
Mais les chênes sont toujours verts,
Viens, mon amie, viens, c'est l'automne.

Viens, mon amie, le vent d'automne
Durement gronde et nous sermonne,
Des mots sifflent par les sentiers,
Mais on entend dans les halliers
Le doux bruit d'ailes des ramiers,
Viens, mon amie, viens, c'est l'automne.

Őszi dal

Jöjj barátom, jöjj, ősz jár a dombokon,
A nyirkos ősz, a monoton,
De a cseresznyefalevél
S a vadrózsabogyó vér-
Vörös lángja egy csókkal felér,
Jöjj barátom, jöjj, ősz jár a dombokon.

Jöjj barátom, az ősz csípősre vált,
Borzongat, elkél a kabát.
De a napsugár még meleg;
Könnyű a lég, ahogy szíved,
És ring a köd, lustán lebeg,
Jöjj barátom, az ősz csípősre vált.

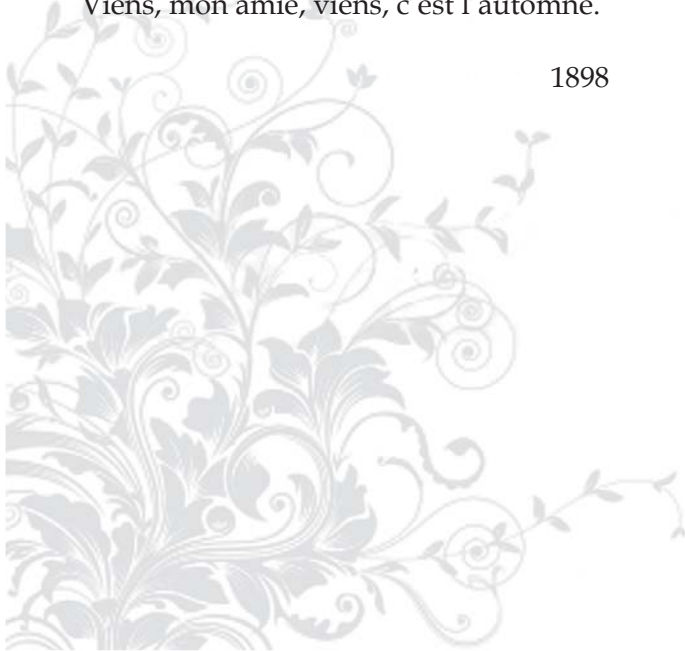
Jöjj barátom, zokog az őszi szél,
Sír, mint egy ember, aki él.
Cserjésbe, szedresbe ront
Ágat tördel, mint egy bolond,
De zöldell még a tölgyfalomb,
Jöjj barátom, zokog az őszi szél

Jöjj barátom, dühöng az őszi szél,
Morog, szid minket mindenér,
Dúl-fúl, fütyül, ösvényen át,
De a bokrokban hallani tovább
A vadgalambszárnyak szelíd zaját,
Jöjj barátom, dühöng az őszi szél.

Viens, mon amie, le triste automne
Aux bras de l'hiver s'abandonne,
Mais l'herbe de l'été repousse,
La dernière bruyère est douce,
Et l'on croit voir fleurir la mousse,
Viens, mon amie, viens, c'est l'automne.

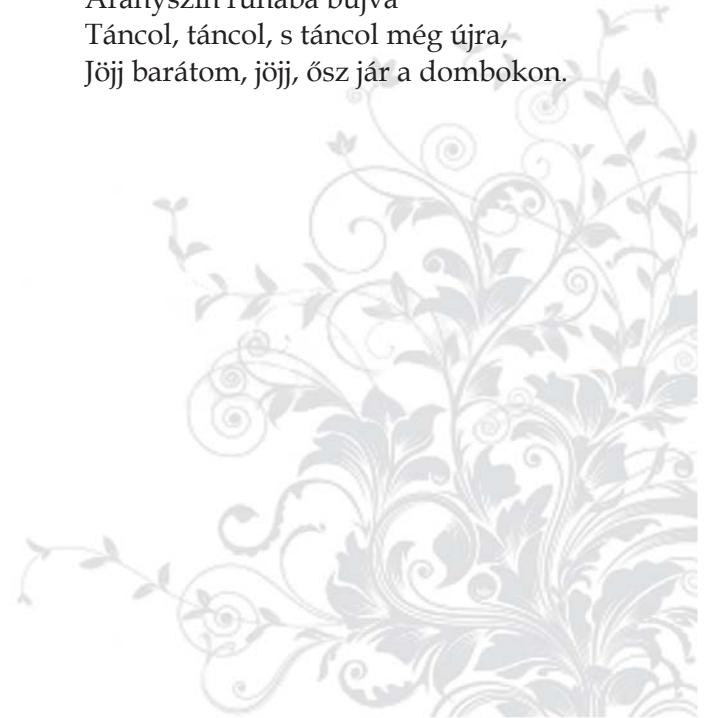
Viens, mon amie, viens, c'est l'automne,
Tout nus les peupliers frissonnent,
Mais leur feuillage n'est pas mort ;
Gonflant sa robe couleur d'or,
Il danse, il danse, il danse encor,
Viens, mon amie, viens, c'est l'automne.

1898

Jöjj barátom, az ős szomorú,
Tél készül, kopárság, ború,
De még a rét nyarat idéz,
Egy szál avarfű megigéz;
Tán ad még virágzó mohát az ég,
Jöjj barátom, az ős szomorú.

Jöjj barátom, jöjj, ős jár a dombokon,
Remeg a nyárfa kopaszon;
De lombja életre gyúlva
Aranyszín ruhába bújva
Táncol, táncol, s táncol még újra,
Jöjj barátom, jöjj, ős jár a dombokon.

Les roses dans l'orage

Les roses pâles sont blessées
Par la rudesse de l'orage,
Mais elles sont plus parfumées,
Ayant souffert davantage.

Mets cette rose à ta ceinture,
Garde en ton cœur cette blessure,

Sois pareille aux roses de l'orage.
Mets cette rose en un coffret

Et souviens-toi de l'aventure
Des roses blessées par l'orage,
L'orage a gardé son secret,
Garde en ton cœur cette blessure.

Rózsák a viharban

A gyöngye rózsza sérülve bár
- Durva vihar tépázta meg-,
Dúsabb kelyhén az illatár
Minél több bajtól szenvedett.

Legyen-e rózsza példakép,
Légy olyan, mint e rózsza épp

Ha szíved sebet rejteget.
Rózsád szelence őrizze meg,

Hogy ne feledd az esetet,
Sérül a rózsza viharban,
Őrizd meg titkod a bajban,
Szívedbe rejtse a sebeket.

2011 novembere

Le soir dans un musée

Les seigneurs blancs couchés dans leurs corsets de marbre,
Larves que le sommeil mène à l'éternité ?
Ces colonnes vêtues de lierre comme des arbres,
Ces fontaines qui virent sourire la beauté ?

Les évêques de cire à la mitre de cuivre,
Les mères qu'un enfant fait penser au calvaire,
L'angoisse de l'esclave, l'ironie de la guivre,
Diane, dont les seins fiers se gonflent de colère ?

Cette femme aux longues mains pâles et douloureuses ?
Ces beaux regards de bronze, ces pierres lumineuses
Qui semblent encore pleurer un amour méconnu ?

Non. Soumis au désir qui m'écrase et me charme,
Je ne voyais rien dans l'ombre pleine de larmes
Qu'une main mutilée crispée sur un pied nu.

Este a múzeumban

Uralkodók márványkoporsóban, halott-fehérek,
Álarcok, az álmod öröklétbe vezetnek át?
Ezek a fátyli borostyánnal benőtt oszlop -terebélyek,
E szökőkutak, még őrzik a szépség mosolyát?

Püspökök viaszból, réz püspöksüveggel,
Anyá- gyermekszobor, kálváriák kínjával teli,
Rabszolganő, akit kígyó tölt el félelemmel,
Diána, haragtól duzzadó büszke kelbeli?

E nő hosszú, fehér kezekkel, megkövült fájdalomsgízet?
Bronzból e szépséges tekintetek, ezek a drágakövek,
Még hűtlen szerelmet idézők, könnyekben állva?

Nem. Ami elbűvöl, ingerli képzeletem, ami tetszik,
Az árnyékban - s kívül nem látok más semmit-
Bátortalan kéz fonódik egy meztelen lábra.

2011 novembere

Inscriptions champêtres

Printemps, ô frêle et bleue anémone,
Dans la langueur pâle de tes yeux clairs
L'amour a mis son âme éphémère,
Mais le vent passe et tu frissonnes.

Été, quand l'orgueil des roseaux sur la rive
Marque le cours du fleuve vers la mer, le soir
On voit dans l'eau des ombres se coucher pensives :
Lents et doux, les bœufs s'en vont à l'abreuvoir.

Automne, il pleut des feuilles, il pleut des âmes,
Il pleut des âmes mortes d'amour, les femmes
Contemplant l'occident avec mélancolie,
Les arbres font dans l'air de grands gestes d'oubli.

Hiver, femme aux yeux verts tombés sous le linceul des neiges,
Tes cheveux sont poudrés de gel, d'amertume et de sel,
O momie, et ton cœur vaincu, docile aux sortilèges,
Dort, escarboucle triste, au fond de ta chair immortelle

Falusi naptár

Tavaszi, ó törékeny kék kökörcsinvirág,
Tiszta szemeidben bódulat, epekedés,
Szerelem küldi lelkét kérész létednek át,
De a szél fúj, remegsz, még fagyos a lég.

Nyár, a parton büszke rózsák díszesen
Jelzik folyóik útját a tenger felé, s estefelé
Látni, mint ringatóznak réveteg árnyak a vízen:
A halk és csendes itatóra hajtott teheneké.

Ősz, hullnak a levelek, hullnak a lelkek
Hullnak a szerelem halott lelkei, s a nők
Az elmúlástól búskomorak lesznek,
Ők, szálló leveleknek a hosszan búcsút integetők.

Tél, a nők zöld szeme hótakaró alá menekül,
Hajadra deret szór a fagy, a keserv, és nincs remény,
Ó múmia, vesztet a szíved, hagytad védtelenül,
Alszol, s a gyötrő láz is, halhatatlanságod mély üregén.

La dame de l'automne

La dame de l'automne écrase les feuilles mortes
Dans l'allée des souvenirs :
C'était ici ou là... le vent passe et emporte
Les feuilles de nos désirs.

O vent, emporte aussi mon cœur : il est si lourd !

La dame de l'automne cueille des chrysanthèmes
Dans le jardin sans soleil :
C'est là que fleurissaient les roses pâles que j'aime,
Les roses pâles au cœur vermeil.

O soleil, feras-tu fleurir encore mes roses ?

La dame de l'automne tremble comme un oiseau
Dans l'air incertain du soir :
C'était ici ou là, et le ciel était beau
Et nos yeux remplis d'espoir.

O ciel, as-tu encore des étoiles et des songes ?

La dame de l'automne a laissé son jardin
Tout dépeuplé par l'automne :
C'était là... Nos cœurs eurent des moments divins...
Le vent passe et je frissonne...

O vent qui passe, emporte mon cœur : il est si lourd !

Az ősz asszonya

Az ősz asszonya szétzúzza a holt leveleket
Emlékeink útjai felett:
Itt volt, vagy ott... amit hord a szél, eléje vet,
Vágyaink ezek a levelek..

Ó szél, vidd el a szívem is: olyan nehéz!

Az ősz asszonya krizantémot szed a kertben
Ahol a napfény rég kihuny:
Itt volt, nyíló halvány rózsák, s hogy szerettem,
Halványrózsa- szívük pirosra gyúlt.

Ó napfény, fogsz-e még rózsákat nyitni nekem?

Az ősz asszonya remeg, mint ázott madár
Változékony az esti levegő:
Itt volt vagy ott... nem tudom már,
Csillagos ég volt, álom, jövő.

Ó ég, ígér-e még csillagot, álmokat nekem?

Az ősz asszonya elhagyja majd a kertet,
Elárul minden, hiába:
Itt volt, ... voltak szívünkben isteni percek...
Fúj a szél, fázom (egy élet volt az ára),...

Ó szél, vidd el a szívem is: olyan nehéz!

2011 novembere

A szerző irodalmi munkássága

Résztétel antológiákban:

Létidő-beszéd (Accordia Kiadó, Budapest, 2005)
Télidők fehér terein (Accordia Kiadó, Budapest, 2005)
Infúzió (A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2005)
Fellobbanó árnyak (Accordia Kiadó, Budapest, 2006)
Emlékezés (A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2006)
Jelek a hóezüstben (Accordia Kiadó, Budapest, 2006)
Szép írások 2007 (Accordia és Litera Nova Kiadó, Budapest, 2007)
A létigéken túl (Accordia Kiadó, Budapest, 2007)
Tükörképeink (A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2007)
A bejárható végtelen(Accordia Kiadó, Budapest, 2008)
Arcok és Énekek (Rím Könyvkiadó, Budapest, 2008)
Hullámtörések (A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2008)
Arcok és Énekek (Rím Könyvkiadó, Budapest, 2009)
Gyümölcsünk (A Magyar Orvosok és Képzőművészek köre 2009)
Arcok és Énekek (Rím Könyvkiadó, Budapest, 2010)
Héttorony (EX-IMP Kft 2010 Debrecen)
Ostoros villám Országos Holló László verspályázat Gyomaendrődi közalapítvány kiadásában
(Kapitális Kft. Debrecen 2011)
Találkozás a Dunánál (XXXV. MOKK. Kongresszus anyaga 2010)

Önálló kötet:

Létezés fűszálra fűzve (Accordia Kiadó, Budapest, 2006)
Indexre tett tévelygéseim (Accordia Kiadó, Budapest, 2007)
Képmás másképp műfordításkötet (Balog és T. Kft. Szombathely, 2010)

Irodalmi folyóiratban, szaklapban:

Ezredvég 2011
Győri Műhely 2010
Orvosi hetilap 2006
Továbbiak 2005, 2004

Elismerések:

X. Aquinkumi költőverseny:
Pannon Művészeti alapítvány különdíja: 2007
Nagy Lajos Irodalmi és Képzőművészeti Társaság:
Dicsérő oklevél 2008
XII. Aquincumi költőverseny:
Aquincumi Múzeum különdíja 2009
XIII. Aquincumi költőverseny:
Aquincumi Múzeum különdíja 2010

A szerk.

Tartalom

Előszó.....	6
Szemirámiszi kert	9
Simone versek	11
Les Cheveux	12
Hajad	13
L ' Aubépine	16
Galagonya.....	17
Le Houx.....	20
Magyal.....	21
Brouilland	22
Köd.....	23
La Naige	26
A hó	27
Les feuilles mortes.....	28
Halott levelek	29
Le verger	30
Almáskert	31
Le jardin	34
A kert.....	35
La rivière.....	36
A folyó.....	37
Le Moulin	40
A malom	41
L' Église.....	44
A templom	45

A lélek rezdülései	49
Viens vers moi quand tu chantes, amie, j' ai des secrets... ..	50
Jöjj versem, titkaimról ha éneklek, barátom... .	51
Figure de rêve.....	52
Álomkép	53
Ascension	54
Felemelkedés	55
Hélène.....	56
Heléna	57
L' écrin	58
Ékszerdoboz	59
La main	62
A kéz	63
L' exil de la beauté	66
A száműzött szépség.....	67
Régi bőrönd-mélyből	69
I. Songe	70
Álom	71
Rondeau lyrique.....	72
Lírai rondó	73
Chanson persane	74
Perzsa sanszon	75
Les fougères	76
Páfrányok	77

In una selva oscura	78
Egy sötét dzsungelben	79
La voiture de fleurs	80
Virágkocsi	81
La dame de l'été	90
A nyári hölgy	91
Song L'automne	92
Őszi dal	93
Les roses dans l'orage	96
Rózsák a viharban	97
Le soir dans un musée	98
Este a múzeumban	99
Inscriptions champêtres	100
Falusi naptár	101
La dame de l'automne	102
Az ősz asszonya	103
A szerző irodalmi munkássága	104